

Arrest

nr. 94 915 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 18 januari 2010 te Mechelen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 11 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 13 augustus 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 april 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 16 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Z.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de betrokkenen.

Uit het samenwoonstverslag dd. 14.11.2011 dat werd opgesteld door de politie van Mechelen, blijkt dat enkel de echtgenote van betrokkene werd aangetroffen. De echtgenote verklaard dat zij en haar echtgenoot sinds eind juni 2011 niet meer onder hetzelfde adres dak wonen. Het motief hiervoor is volgens haar dat de relatie werd beëindigd en dat er een scheiding werd ingezet.

Verder blijkt uit de rijksregisters dat betrokkene en zijn echtgenote sinds 15.12.2011 niet meer op hetzelfde adres verblijven. Op 15.12.2011 werd zijn namelijk echtgenote ingeschreven op een ander adres nl. [...]. Sinds 27.01.2012 staat de betrokkene “Afvoering van ambtswege, dit na een beslissing van het Schepencollege 04 RJ 05”.

Uit de bovengenoemde feiten blijkt dat er tussen betrokkenen geen gezamenlijk vestiging meer is, noch een gezinscel tussen beide.

Aangezien betrokkene sinds 27.01.2012 van ambtswege werd afgeschreven en zich sindsdien niet ergens opnieuw heeft ingeschreven kan het onderzoek zoals bepaald in artikel 42quater, §1, derde alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de socio-economische integratie van betrokkene in het Rijk, niet worden gevoerd.

Om al de hoger genoemde redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 42quater, § 1, derde lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 42 quater § 1 stelt: [...]

Een loutere verwijzing door de verwerende partij naar de afschrijving van ambtswege van verzoeker volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker of het onderzoek naar de socio-economische integratie van verzoeker.

Immers niettegenstaande dat verzoeker van ambtswege geschrapt was, heeft de verwerende partij niet nagelaten om een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker te nemen en dit over te maken aan de laatst gekende woonplaats van verzoeker.

Aldus wilde verweerder wettig handelen moest hij aan de stad Mechelen de instructies overmaken om over te gaan tot socio-economisch onderzoek van verzoeker. Slechts en enkel ingeval verzoeker binnen een redelijke termijn niet zou hebben gereageerd op de uitnodiging van de stad Mechelen om in te gaan op het socio-economisch onderzoek kon en mocht de verwerende partij overgaan tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Immers rust er op de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht die niet zomaar met de voeten mag getreden worden.

De persoonlijke situatie van verzoeker werd alles behalve nauwkeurig onderzocht. Verzoeker heeft niet de minste de kans gekregen om zijn socio-economische integratie aan te tonen. Nochtans was verzoeker na zijn ambtelijke schrapping te Mechelen, en nadat hij daarvan op de hoogte was, bij de stad Antwerpen aan het wachten op een afspraak teneinde zich te laten herinschrijven, waar hij uiteindelijk op 16.08.2012 mocht terechtkomen en waar hem ook de bestreden beslissing werd betekend.

Wat bovendien frappant is, is dat de verwerende partij nadat hij van de stad Mechelen op 03.01.2012 het samenwoonstverslag krijgt (stuk 3), al op 23.04.2012 de bestreden beslissing neemt zonder te wachten of de kans te geven aan verzoeker om zich alsnog te laten herinschrijven.

Immers heeft verzoeker de echtelijke woonst moeten verlaten op bevel van de rechter en heeft dan onderdak gevonden bij zijn broer, waar hij thans verblijft. Verzoeker was ook onwetend dat hij ambtelijk geschrapt was op zijn oud adres. Hij had op zijn minst de kans moeten krijgen om zijn adres kenbaar te maken, wat hij uiteindelijk ook gedaan heeft, maar reeds laat...

Verder dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de op haar rustende motiveringsplicht heeft geschonden. In de bestreden beslissing argumenteert verweerder dat omdat verzoeker ambtelijk geschrapt is zij niet kunnen over gaan tot socio-economisch onderzoek en aldus dit een tekortkoming is in hoofde van verzoeker en hij daarvan de gevolgen moet dragen, zijnde de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Terwijl artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische feitelijke overwegingen met vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet voldaan heeft aan de door de wet gelegde verplichting tot socio-economisch onderzoek eer een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Het feit dat verzoeker op dat moment ambtelijk afgeschreven was, stelt

hem niet vrij van deze verplichting aangezien hij de vraag naar dit onderzoek nooit heeft overgemaakt aan de laatst gekende woonplaats van verzoeker terwijl dit wel het geval was bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit soort motivering is niet afdoende en gebrekkig, de bestreden beslissing is dan ook nietig. [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de echtgenote. Hierbij wordt verwezen naar de gegevens van het Rijksregister dat verzoeker sinds 15 december 2011 niet meer samenwoont met zijn echtgenote en een politieverlag van 14 november 2011 waarin de verklaringen van de echtgenote worden hernomen dat het koppel sinds eind juni 2011 feitelijk gescheiden leeft en de relatie werd beëindigd en de echtscheiding is ingezet. Verder wordt gesteld dat verweerder niet kon overgaan tot een onderzoek zoals bepaald in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker zich sinds zijn afvoering van ambtswege op 27 januari 2012 nergens opnieuw heeft ingeschreven.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing niet louter kon verwijzen naar de afschrijving van ambtswege om te concluderen dat geen onderzoek naar de sociale en economische integratie kon worden gevoerd en dat het bestuur een vraag tot inlichtingen had moeten overmaken aan zijn laatst gekende woonplaats, dringt een toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier zich op en dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Dit onderzoek hangt nauw samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de aanvang van verzoekers middel ten onrechte aangeduid als "artikel 40quater", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker betwist niet dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing en dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote.

Wel betoogt verzoeker dan ten onrechte geen onderzoek zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd. Hij gaat aldus niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing dat een dergelijk onderzoek niet kon worden doorgevoerd omdat verzoeker sinds 27 januari 2012 van ambtswege was afgeschreven en hij zich sindsdien nergens opnieuw heeft ingeschreven.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, ondanks de afschrijving van ambtswege door de stad Mechelen sinds 27 januari 2012 – gegeven dat hij niet betwist –, aan de stad Mechelen alsnog instructies had moeten overmaken om over te gaan tot het voeren van een socio-economisch onderzoek en dat enkel indien hij binnen een redelijke termijn niet zou hebben gereageerd op de uitnodiging van de stad Mechelen om in te gaan op het socio-economisch onderzoek kon worden overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de afschrijving van ambtswege te Mechelen kon verweerder er immers van uitgaan dat verzoeker niet meer woonachtig was op zijn eerdere adres te Mechelen. Er was ook geen enkele aanwijzing voorhanden in het administratief dossier dat verzoeker op een ander adres te Mechelen zou verblijven. Er kan niet worden aangenomen dat verweerder voorafgaand aan het nemen van een beslissing dient over te gaan tot handelingen waarvan de zin op dat ogenblik op geen enkele wijze blijkt. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het als kennelijk onredelijk of als onzorgvuldig dient te worden beschouwd waar verweerder geen opdracht gaf aan de stad Mechelen tot het voeren van een socio-economisch onderzoek van verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst nog naar het gegeven dat verweerder de bestreden beslissing heeft overgemaakt aan zijn laatst gekende woonplaats, doch er dient te worden opgemerkt dat de betekening van de bestreden beslissing gebeurde te Berchem, Antwerpen en niet te Mechelen.

Verzoeker betoogt verder dat hij, nadat hij op de hoogte werd gesteld van zijn ambtelijke schrapping te Mechelen, bij de stad Antwerpen aan het wachten was op een afspraak teneinde zich opnieuw in te schrijven. Hij brengt hiervan evenwel geen (begin van) bewijs aan. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aangeeft dat het kennelijk onredelijk is of getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur waar deze reeds overging tot het nemen van de bestreden beslissing na ruim drie en een halve maand nadat verzoeker kennis kreeg van het negatieve samenwoningverslag. Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij binnen een dergelijke periode onmogelijk elders kon worden ingeschreven.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte geen socio-economisch onderzoek heeft doorgevoerd.

Daarnaast stelt de Raad vast dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat als dusdanig niet voorziet in een uitdrukkelijke motiveringsverplichting en geen voorwaarden bepaalt die vervuld dienen te zijn opdat kan worden overgegaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht, enkel inhoudt dat rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met de elementen zoals daarin opgesomd. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen elementen in de zin van deze bepaling die van aard zijn dat deze een andere beslissing vanwege het bestuur hadden kunnen rechtvaardigen. Integendeel blijkt uit een integratieverslag opgesteld door de politie te Mechelen op 6 februari 2012 dat er aanwijzingen zijn dat verzoekers

echtgenote het slachtoffer werd van intra familiaal geweld vanwege verzoeker, dat verzoeker geen bewijzen van tewerkstelling of loonfiches kon voorleggen doch in het zwart zou werken in een moskee vermoedelijk te Antwerpen, dat hij geen bewijzen van integratie in de Belgische maatschappij kan voorleggen, dat hij nog steeds geen Nederlands spreekt en eenvoudige zinnen in het Nederlands noch kan lezen noch begrijpt en dat hij weliswaar sinds augustus 2008 in België verblijft doch binnenkwam met een toeristenvisum en verkoos illegaal in het land te blijven na het verstrijken van dit visum. Hierbij wordt ook aangegeven dat verzoeker aangaf nog banden te hebben met het thuisland en hij verklaarde er een erkend imam te zijn. Uit dit verslag blijkt ook niet dat verzoeker medische problemen heeft. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker nog een broer te Antwerpen zou hebben, doch in voormeld integratieverslag van de politie van Mechelen wordt aangegeven dat verzoeker op de vraag of hij nog gezinsleden heeft die bij hem inwonen en hoe hecht de band met deze personen is, weigerde te zeggen waar hij verbleef. Hij weigerde op dit punt aldus zijn volle medewerking te verlenen met de politie, minstens wat betreft de hechtheid van de band met zijn broer.

Daarnaast blijft verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel zelf ook in gebreke om op concrete wijze toe te lichten dat een of meerdere van de elementen betreffende de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidssituatie, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie of zijn bindingen met zijn land van herkomst aanwezig waren die zich zouden kunnen hebben verzet tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht, zodat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat ten onrechte geen verder onderzoek van de elementen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd. Hij maakt niet aannemelijk dat hij, indien hij de kans had gekregen bijkomende elementen over te maken, informatie had kunnen verschaffen die verweerders appreciatie van de feiten kon beïnvloeden.

Verzoeker toont niet aan dat er elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorhanden waren waarmee verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt aldus niet dat er in huidig voorliggende zaak op grond van voormelde bepaling een verdere plicht tot onderzoek rustte op verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat aldus niet toe te concluderen dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Er kan evenmin worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS